Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 75 (327) Sâmbătă 2 Oct. 1954 4 pag., 15 bani

Armata R. P. R. — strajă patriei

G-ral Lt. MIRCEA HAUPT

Ziua Forțelor Armate ale R.P.R., este o sărbătoare scumpă poporului nostru muncitor. In fiecare an la 2 Octombrie, oamenii muncii din țara noastră aduc un salut fierbinte militarilor armatei noastre care străjuiesc neclintiți și dârji independența patriei.

Cu fiece victorie dobândită de poporul nostru, cu fiece pas înainte pe calea înfloririi vieții noastre noi, statul nostru democrat-popular se întărește. Și odată cu statul se întărește și armata noastră populară, scut al cuceririlor noastre revoluționare, apărătoare a păcii, independenței și suveranității patriei. Armata noastră a fost făurită cu grije și dragoste de către Partidul Muncitoresc Român, după pilda măreață a glorioasei Armate Sovietice. Ea este alcătuită din fii devotați ai poporului, oameni ai muncii din orașe și sate. Cu acelaș avânt cu care muncitorii și tehnicienii, țăranii muncitori și intelectualii își dăruie toate forțele lor pentru creșterea bunei stări materiale și culturale a poporului, infanteriștii și tanchiștii, artileriștii și grănicerii, aviatorii și marinarii muncesc cu sârg spre a-și însuși cât mai temeinic cunoștințele militare, spre a-și perfecționa necontenit măiestria de luptă.

Urmând exemplul comuniștilor și utemiștilor, militarii din unitățile armatei noastre, întăresc neîncetat disciplina și ordinea militară, își sporesc vigilența, își oțelesc curajul și dârzenia. Bratul lor e oricând gata să lovească cu dârzenie în dușmanul hrăpăreț care ar voi să fure libertatea și fericirea poporului nostru. Jurământul depus, trăiește fierbinte în inima fiecărui militar. Nicicând el nu-și va precupeți sângele pentru a apăra viața copiilor patriei noastre, care cresc voioși și liberi.

Militarii noștri păstrează cu mândrie și duc mai departe tradițiile eroice de luptă ale lui Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Ion Vodă cel Cumplit, ale dorobanților care alături de ostașii ruși au cucerit în 1877 independența de stat a României. Pildă vie și luminoasă le este viteaza Armată Sovietică. Intre armata noastră populară și Armata Sovietică, dăinuește o puternică frăție de arme, o prietenie caldă, cimentată pe câmpurile de luptă împotriva fascismului.

Educată de către partid în spiritul patriotismului înflăcărat și al internaționalismului proletar, instruită pe baza științei și artei militare sovietice, înzestrată cu cele mai moderne mijloace de luptă, armata noastră populară e gata oricând să-și împlinească cu cinste nobilele ei misiuni.

Prin munca lor neobosită, militarii noștri răsplătesc din plin încrederea, dragostea și prețuirea ce le-o dă poporul muncitor.

ORĂ DE DESEN

In clasă e liniște. Plecați deasupra caietelor copiii desenează. Floreta face o veveriță. Chiar veverița acrobată pe care a văzut-o nu de mult la Teatrul de Păpuși în piesa: „Artiștii pădurii". Lângă ea Lizeta Godeanu se gândește, se gândește... Are o ideie năstrușnică de desen. Il va reuși oare?
Elevelor din clasa II-a dela Centrul Școlar 2—10—13 le place mult desenul.

Prietenele pionierelor

Era o zi mohorâtă de toamnă, cu'n vânt rece care răsucea frunzele ruginite și cu o ploaie deasă și măruntă. Orașul Constanța părea posomorât. Nu era chip de stat pe stradă. Călătorii treceau în fugă după diferite treburi... Fetele dela Liceul „Ana Ipătescu" se întorceau grăbite spre casă. Numai Murad conducătoarea unității și cu Gabriela, încotoșmănite să nu le ude ploaia, mergeau discutând aprins pe stradă, de parcă nici nu le păsa de stropii grei care le îmbujorase fețele.

— E tare greu. Nu știu cum s'o scoatem la capăt, ca darea de seamă să fie bună. Mi-e frică c'o să plictisim pionierele, se tânguia Murad.

— Sunt sigură că așa o să fie, dacă o să înșirăm toate faptele pe care le-am făcut, ca o listă de bucate, îi răspunse Gabriela.

Vântul, cum e el șiret, smulse aceste fraze și le opri la urechile Mioarei care era numai la doi pași în urma lor.

Dare de seamă... plictisitoare... tresări Mioara. Dar nu apucă să priceapă bine despre ce este vorba, că pionierele o apucaseră pe alt drum.

Mioara a fost anul trecut conducătoare de unitate. Acum e utemistă, însă emoția pe care a avut-o atunci când a ținut darea de seamă nu poate s'o uite. A doua zi în prima pauză, ea a venit în clasa a VII-a, să întrebe colectivul de conducere cum stă cu pregătirea dării de seamă.

— Și eu am trecut prin asemenea clipe ca voi le spune Mioara, deaceea vă sfătuiesc să nu spuneți în darea de seamă: am făcut cutare... cutare... cutare... și să înșirați faptele ca pe o ață. Ci căutați să ilustrați prin acțiunile cele mai importante toată activitatea voastră. Arătați care excursie v'a plăcut mai mult, cum ați organizat adunări interesante, ce cărți ați citit împreună și cum ați discutat filmele vizionate. Pomeniți și nume de pioniere care au avut inițiativă și au muncit bine pentru ca ele să se recunoască. Nu uitați să scriți și despre lipsurile pe care le-ați avut și din ce pricină s'au întâmplat, iar la sfârșit faceți propuneri pentru planul viitor.

Clopoțelul anunță sfârșitul pauzei și Mioara plecă.

— „Ce multe idei ne-a dat Mioara pentru darea de seamă. Negreșit să punem un punct și cu ajutorul pe care l-am primit în cursul anului dela utemiste, vorbi Gabriela".

— Ți-aduci aminte Gabriela cât te-ai necăjit să faci chenarul de sus al gazetei de perete?

— Cum să nu Cornelia. Dar până la urmă m'a salvat Antimirescu din clasa a VIII-a. Ba mai și râdea, că eu am făcut ca gospodinele nepricepute. Numai ele, îmi spunea ea, văruiesc camera și la urmă trag brâul.

Toate au început să râdă. Și la articole le-a ajutat Găiceanu din clasa a X-a. Apoi ele și-au amintit de multe încurcături din care le-au scos fetele din clasele mai mari — utemistele.

Cum puteau să uite cărțile pe care le-au primit în dar, adunarea de unitate la care le-a vorbit utemista Florea, sau pe Olga care le cântă din acordeon la toate serbările.

Utemistele și pionierele dela Liceul de Fete din Constanța sunt bune prietene. Intotdeauna ele sunt alături de pioniere.

Stela JUCAN

Primele exerciții

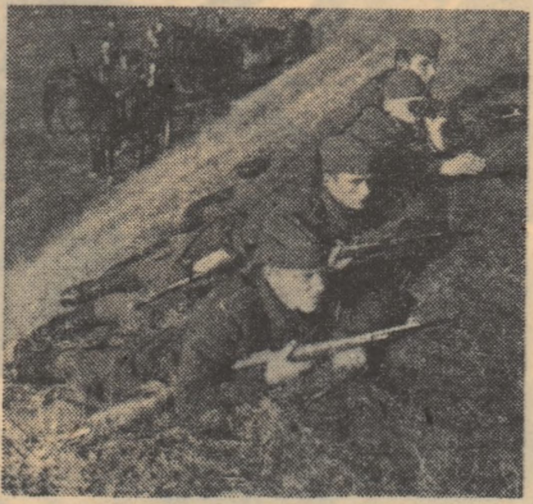

Cât de folositoare sunt aceste câteva exerciții de gimnastică chiar și pentru elevele clasei a I-a. Deabia acum ele au început să deprindă mișcările. După ora de educație fizică ele vor fi mult mai atente în clasă.

APĂRĂTORI AI PATRIEI

1. Un scurt popas... Tanchiştii au coborît din uriaşa lor maşină. Comandantul a desfăşurat harta cercetând drumul ce au de străbătut. Peste câteva clipe, uriaşul de oţel condus cu dibăcie de echipajul său, va porni iarăşi în uruit de motor, peste dealuri şi văi.

2. Cu mâinile încleştate dârz pe armă, cu privirile aţintite peste câmpuri. militarii aşteaptă ordinul comandantului. Peste puţin începe exerciţiul şi ei îşi vor arăta îndemânarea şi destoinicia, răsplătind astfel din plin răbdarea şi grija cu care comandantul îi instruieşte. In acest chip, zi de zi, neobosiţi, militarii armatei noastre populare îşi perfecţionează măestria de luptă, îşi călesc forţele, pentru a-şi putea apăra oricând patria de duşmani.

3. Plecaţi cu drag peste caietele lor, elevii unei şcoli militare îşi scriu sârguincioşi tema. In anii petrecuţi aici în şcoală, ei vor căpăta sumedenie de cunoştinţe care le vor ajuta să devină cetăţeni de nădejde şi comandanţi pricepuţi ai armatei noastre populare. Cravatele roşii ce le poartă cu mândrie la gât, sunt o chezăşie [illegible]gură a cinstei, curajului şi patriotismului lor înflăcărat.

4. Strunindu-şi calul, grănicerul scrutează ager zarea. Veghea lui nu se curmă o clipă. Mereu treze, mereu ascuţite, privirile lui străpung fiece colţişor. Auzul lui încercat prinde cel mai neînsemnat zgomot. Prin sectorul încredinţat lui, nu va reuşi nici când să se strecoare vreun duşman!

Laboratorul nevăzut

Directivele Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani arată că trebuie să se înceapă pe o suprafaţă de cel puţin 4—5000 de hectare, folosirea îngrăşămintelor azotobacteriene. In acest articol se vorbeşte despre microorganismele din sol care stau la baza fabricării acestui nou fel de îngrăşăminte.

★

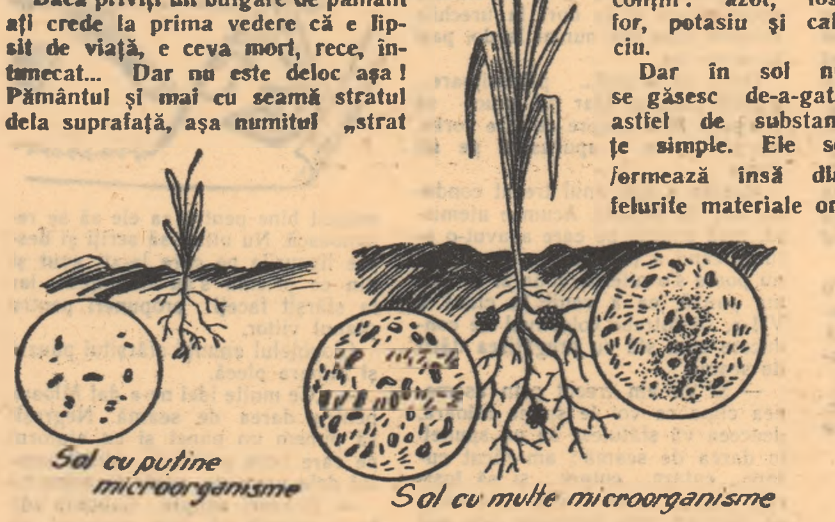
Dacă priviţi un bulgăre de pământ aţi crede la prima vedere că e lipsit de viaţă, e ceva mort, rece, întunecat... Dar nu este deloc aşa! Pământul şi mai cu seamă stratul dela suprafaţă, aşa numitul „strat arabil", e un lucru viu, în permanentă transformare. Fiecare bucăţică de pământ e plină de viaţa .. milioanelor şi miliardelor de fiinţe ce nu se văd decât la microscop: microorganismele. Să facem împreună o mică excursie în această lume ciudată dar foarte interesantă a microorganismelor...

Cercetările au arătat că într'un gram de pământ se găsesc între 1—10 miliarde de microorganisme. O socoteală aproximativă ne arată că la un hectar de pământ arabil numai aceste bacterii cântăresc peste 10 tone!

Unele dintre aceste bacterii sunt folositoare în agricultură iar altele sunt dăunătoare pentrucă provoacă la plante fel de fel de boli: bacteriozele.

Microorganismele folositoare au o mare însemnătate în creşterea plantelor căci ele le ajută să se hrănească. Iată cum: Se ştie că plantele se hrănesc cu substanţe anorganice simple care se pot dizolva în apă. Cele mai însemnate dintre aceste substanţe sunt acelea ce conţin: azot, fosfor, potasiu şi calciu.

Dar în sol nu se găsesc de-a-gata astfel de substanţe simple. Ele se formează însă din felurite materiale organice: rădăcinile plantelor moarte, paie frunziş putrezit şi altele. Cei ce transformă substanţele organice moarte în substanţe simple cu care se poate hrăni planta sunt tocmai microorganismele.

Bacteriile din sol sunt de diferite specii, fiecare dintre ele îndeplinind o altă funcţie. Există de pildă o grupă de bacterii care au proprietatea să asimileze azotul din atmosferă şi-l transformă în diferite alte substanţe cu azot, folositoare multor plante. Cel mai important reprezentant al acestei grupe este AZOTOBACTER de formă rotundă ce trăieşte în preajma rădăcinilor plantelor. Alte bacterii care procură plantelor azot sunt cele din specia BACTERIUM RADICICOLA ce trăiesc în rădăcinile unor plante din familia leguminoaselor: trifoi, lucernă, mazăre, fasole linte. Aceste bacterii au o viaţă ciudată: din pământ ele pătrund în rădăcinile plantelor unde se înmulţesc şi produc nişte umflături. Aici trăiesc într'o adevărată tovărăşie cu planta! Ele extrag şi fixează azotul din atmosferă în cele mai mici umflături. O adevărată magazie de azot! Plantele iau acest azot iar în schimb dau şi ele ceva microorganismelor: o parte din materiile hrănitoare ce le formează ele...

Prin activitatea lor, toate aceste bacterii transformă zeci de tone de materiale organice în substanţe chimice cu azot, fosfor, calciu, potasiu, uşor asimilabile de către plante. Ele aduc deci un mare folos agriculturii. Pot oare oamenii să sporească activitatea acestor prieteni ai plantelor? Da! răspunde ştiinţa.

Cercetările şi experienţele făcute în ultima vreme, au arătat că îngrăşămintele şi în special bălegarul de grajd ridică mult producţia, în primul rând pentrucă procură hrană pentru aceste microorganisme care la rândul lor fabrică multe substanţe hrănitoare pentru plante!

Ştiinţa însă nu s'a oprit aici: Oamenii de ştiinţă au fabricat aşa numitele îngrăşăminte bacteriene, nişte preparate ce conţin bacterii folositoare şi care se introduc în sol odată cu seminţele.

Aşa este preparatul „NITRAGIN" care conţine BACTERIUM RADICICOLA „AZOTOGEN" ce conţine AZOTOBACTER şi încă altele.

Microorganismele din sol despre care se credea că aduc numai rău şi pagube, în realitate ajută mult omul. Ele constituie la un loc acel imens şi nevăzut laborator viu care pregăteşte hrana pentru plante. Cu cât sunt mai multe microorganisme în sol şi cu cât au mai bune condiţii de hrană, cu atât şi recolta plantelor de tot felul va fi mai rodnică, mai bogată.

Ing. agr. **B. HAIMOVICI**

Cărţi noi

In cinstea Congresului Partidului şi a zilei de 7 Noiembrie „Editura Tineretului" va edita pentru copii mai multe cărţi.

— Cu mult interes vor citi pionierii basmul scris de Veronica Porumbacu „Fata apelor". Vor porni apoi într'o călătorie printre aştri, citind povestirea fantastico-ştiinţifică „Drum printre aştri" de I. M. Ştefan şi Radu Nor.

Poetul Cicerone Theodorescu va da copiilor un volum intitulat: „Făurari de frumuseţe".

Cu poeziile vesele cuprinse în c[illegible]tea „Centrul înaintaş" de Ioan Hobana, copiii vor putea petrece ceasuri plăcute.

Şi încă o veste bună! Vor apare trei volume de basme: „Copiii muntelui de aur", de Al. Mitru, „Povestiri ardeleneşti" de Ion Pop Reteganul „Traista cu poveşti" o culegere de basme populare.

In limba maghiară vor apare „Patria mea" de Horvath Imre „Pasărea voioşiei" de Nagy Olga şi încă altele.

In sfârşit ne vom întâlni cu vechiul şi bunul nostru prieten Vasioc Trubaciov. Se tipăreşte cel de al treilea volum al cărţii „Vasioc Trubaciov şi prietenii".

Poetul sovietic Scipaciov a scris mai de mult un poem despre Pavlic Morozov.

Acest poem va apare în traducere românească.

Iată câteva cărţi interesante cu ca[illegible] se vor îmbogăţi bibliotecile şcolarilor

La șezătoare în sat la Mircești

E seară, la școală e sărbătoare. Copiii au organizat o șezătoare literară despre scriitorii noștri clasici. In acest an, ei vor să învețe cât mai bine la limba română.

Aproape totul este pregătit: Adriana Popescu și Achelărifei Magdalena mai așează ultimele scaune. Băieții au ieșit afară și-l așteaptă pe Moș Ghiță. Mătușa Adochița a sosit de mult și-i nerăbdătoare, vrea să înceapă cât mai repede șezătoarea. Un clinchet de clopoțel anunță începutul...

★

Deodată ușa se deschise și în prag apăru Moș Ghiță. Ca la comandă, copiii îl întâmpinară.

— Mai încet băieți! Am întârziat oleacă. Dar ce v'ați înveselit așa de repede? Am venit numai așa să vedem ce ați făcut aici și apoi...

— Și apoi ai să ne povestești nu-i așa? săriră cu toți într'un glas luându-i cuvântul din gură.

— De Vasile Alecsandri ziceți? întrebă Moș Ghiță. Păi să începeți voi întâi, și-apoi om mai vedea...

★

Prima care rupse tăcerea ce se așternuse în sală, a fost Susan Lucia, care începu să povestească un basm.

— A fost odată un moș și cu baba lui începu Lucia. Și erau bătrâni, bătrâni, că moșul împlinise 100 de ani și baba 90. Și tocmai la zile de bătrânețe moșnegii deveniseră tare supărați...

— Știu și eu basmul acesta, se auzi vocea lui Victor Bochion. L-am citit în vacanță: este scris de Ioan Creangă!

— Dar noi nu-l știm, las-o să povestească, se rugă un mititel care deabia se zărea dintre ceilalți.

Când Lucia sfârși basmul, toți cei de față o aplaudară. Până chiar și mătușei Adochița îi plăcu atât de mult, încât nu se putu opri până nu spuse:

— Frumos, fata mătușei, tare frumos ai povestit!

Apoi școlarii se înflăcărară și începură să povestească la rând, povestiri de Creangă: „La scăldat", „Punguța cu doi bani" „Harap alb". sau frumoasele basme scrise de Mihail Eminescu ca: „Făt frumos din lacrimi" sau poezia „Călin nebunul".

Dar când Adriana Popescu le ceru să-i ghicească din ce poezie va recita o strofă, toți uitară de basm și îi cerură să recite:

— Să auzim, să auzim, răsunau vocile.

Din tus-patru părți a lumii,
se ridică înalt spre ceruri,
Ca balauri din poveste, nouri
negri plini de geruri;
Soarele iubit s'ascunde, iar,
pe sub grozavii nori.
Trece un cârd de corbi iernatici prin văzduh croncănitori

— „Sfârșit de toamnă", de Vasile Alecsandri, spuse fără să se gândească Sumănaru Ion.

Intr'o clipită Victor care parcă așteptase de mult acest moment, se și strecură lângă Moș Ghiță.

— Moș Ghiță, moș Ghiță, ți-a venit rândul moș Ghiță — te rugăm...

— Moșul se îndreptă spre copii, în așa fel ca să poată fi auzit de toți și netezindu-și părul alb începu a povesti, lăsând parcă dinadins să-i scape un oftat:

— Hei, dragii moșului, eram pe atunci băiet cam de vreo 10 ani, când am cunoscut aici în sat pe Vasile Alecsandri. Un om bătrân, cu mustață tunsă potrivit cu sprâncenele stufoase și avea o voce groasă.

Mi-aduc aminte de parcă-i ieri, când m'am întâlnit colo în răscruce cu el și mi-a zis:

— Ia ascultă măi Ghiță ce tot umbli pierzând vremea în zadar? N'ar fi mai bine să te duci colo la stână și să dai ajutor lui tătâne-tău?

— Bine conașule, i-am răspuns eu. Am să mă duc. Și m'am dus. Iar dacă am intrat la oi, mi-a prins tare bine, acolo am învățat toate meșteșugurile oieritului. Apoi în fiecare zi îl vedeam pe Vasile Alecsandri trecând în lunca Siretului de unde se întorcea tocmai pe înserat.

— Și dece mergea acolo Vasile Alecsandri? se auzi o voce pițigăiată, tocmai din fundul sălii.

— Păi acolo măi copil scria el multe poezii din cele pe care le-ați citit și voi. Colo sub cei doi stejari pe care Vasile Alecsandri i-a botezat „cei doi frați". Mi-aduc aminte și acum cântecul acela scris de el pe care l-am cântat până ce am ajuns flăcău.

Și Moș Ghiță, prinse a fredona încet cântecul pe care și-l reamintea:

Ia mă, leliță, călare
Că nu mai pot de picioare
Și nu pot merge pe jos
Că mi-i drumul gronzuros.

Amintindu-și de cele câte-i povestise tatăl său în legătură cu revoluția din 1848, moș Ghiță mai istorisi elevilor cum Vasile Alecsandri luptase și susținuse pe revoluționari și când revoluția fusese înăbușită, cum a trecut peste graniță de unde-și continua lupta...

După ce termină, de povestit Moș Ghiță, nu se lăsă mai prejos nici mătușa Adochița. Și ea l-a cunoscut pe Vasile Alecsandri și le povesti lucruri frumoase despre viața poetului. Spre sfârșit, elevii au recitat „Concertul din luncă", „Sfârșit de toamnă". „Adio Moldovei" de Vasile Alecsandri.

Șezătoarea s'a prelungit mult.

Când au plecat de acolo totul era adormit în luncă. Doar din când în când se mai auzeau câteva glasuri de păsărele care poate și ele întârziaseră la vreun concert al pădurii...

Gh. NEGREA

O poveste c'un dulău

de Otilia CAZIMIR

V'am mai spus acum vreun an.
O poveste c'un motan,
Azi vă spun una mai bună
Dar să știți că nu-i minciună!

★

Un cățel de cauciuc,
Mititel cât un papuc,
Se'ntâlnește la răscruce
C'un cogeamitea dulău
— „Eu să fiu în locul tău,
Aș pleca și m'aș tot duce:

Plin de scai, murdar, lățos
Un cojoc întors pe dos
Latri jalnic și urât
Dintr'un fund de poloboc!
Eu am muzicuță'n gât!

Cu copiii când mă joc
Și m'apasă pe burtică,
Iuri că miaună'o pisică!

Dar dulăul cel cuminte,
Măsurându-l pe cățel,
Pizărit și mărunțel,
Ii arată doar un dinte..

— Mie mi-au făcut pătuc, —
Zice cel de cauciuc. —
Plăpumioară și colțuc
Cămășuță cu arnici
Și bondiță cu panglici.

Dar când intri tu'n odaie,
Toți te-alungă „Ieși, potaie!"
Iar de ești cumva plouat,
Nu te rabdă nici sub pat!"

— Ham! dulăul i-a răspuns,
Și atâta a fost deajuns.
Ia-l de ceafă strânge-l bine,
Până'o zice „Vai de mine!"

Insă când să-l scuture,
Scutură dacă ai ce!
Din pagodia'ngâmfată,
A rămas în colți, deodată,
Doar c'o minge dezumflată...

. . . .

Băiețel și tu, fetiță
Eu vă spun acest cuvânt:
Cine e umplut cu vânt,
Să mai tacă din guriță!

In atelierul lui Ziegfrid

Incă de când era mai mic, lui Ziegfrid i-a plăcut mult să meșterească. El a îndrăgit dela tatăl său meseria de electrician și radiofonist și nu s'a lăsat până nu și-a construit un mic atelier electrotehnic. Și-a adunat mai întâi sârme, cutii de conserve, diferite becuri, bobine, scândurele, întrerupătoare și prize. Micul nostru constructor și-a organizat apoi atelierul său Aici adesea îl poți întâlni stând ore în șir, lucrând și studiind diferite aparate. El caută să aplice întocmai cele învățate la orele de fizică.

In anul trecut, Ziegfrid și-a construit un aparat de radio cu 2+1 lămpi, dar în anul acesta n'a mai fost mulțumit de el și l-a transformat cu 3+1 lămpi. La acest aparat ascultă și muzică în atelierul său. Acum Ziegfrid Hohn lucrează la un motoraș electric de $1/30$ cai putere care va pune în funcțiune un mic tramvai pe șinele pe care deja sunt gata. Abia așteaptă să vadă cum îi va reuși această construcție. Motorașul îl va duce la școală și când tovarășa profesoară de fizică va vorbi despre aplicațiile motorului, colegii lui Ziegfrid vor înțelege mai ușor lecția

Dar Ziegfrid rareori e singur. In atelierul lui vin adesea colegii săi din clasa VII-a B dela școala de 7 ani Nr. 5 din Aradul Nou Acolo discută despre cele învățate la orele de curs și care mai de care caută să-și arate iscusința la diferite construcții. Rețeaua de fire întinse care se întâlnesc pe tabloul de comandă din micul atelier, bobina de inducție, transformatorul și motorașele îi ajută pe elevii clasei a VII-a să pătrundă mai adânc tainele fizicii.

Voicu ACHIM
Corespondentul „Scânteii pionierului" în regiunea Arad

Darea de seamă

- Foileton -

— Aurel, tu nu vii la cinematograf?

Părinții lui Aurel erau de-acum îmbrăcați, gata de plecare.

— Nu tată, mâine am adunare de detașament și trebuie să scriu darea de seamă...

Aurel ascultă, cu regret, cum se depărtau pașii părinților și mai auzi și câteva cuvinte de-ale mamei: „...el singur trebuie să facă darea de seamă?" Dar nu mai auzi ce răspunse tatăl. Poate a aflat ce le-a răspuns tovarășilor: „Sunt conducător, scriu singur, n'am nevoie de ajutor!

Acum, după ce s'a frământat o după amiază întreagă, ar lucra bucuros, cu tot detașamentul. E seară, pe cine să mai întrebe cum se scrie o dare de seamă?

Se așeză la biroul tatălui. Impinse la o parte dosarele și formă un număr de telefon.

— Alo, aș dori să vorbesc cu tovarășul Marian...

— E plecat — auzi răspunsul în receptor. Pentru ce? Poate vă pot spune eu ce vă interesează, sunt bunica lui.

Aurel vru s'o întrebe pe bunică ce să scrie în darea de seamă — doar e bunică de instructor! — dar se răzgândi. In fața lui, lângă călimară, se afla un dosar pe care era scris: „Dare de seamă". Il deschise și răsuflă ușurat: „Tot e bine că n'am primit să mă ajute nimeni... Darea asta de seamă e o adevărată comoară! Ce expresii grozave: Sortimente... indici de plan... Parcă aud cum vor zice mâine toți: „Aurel e născut să ne fie conducător. A scris o dare de seamă grozavă!..."

Treaba era acum mai mult decât simplă. Darea de seamă a Intreprinderii îi folosi.

★

După ore, toți pionierii începură să se agite. Unii alergară la Camera pionierilor după portrete și lozinci... Alții așezară flori pe catedră, spălară tabla ...In clasă era învălmășeală ca pe o scenă, între două tablouri, când se schimbă decorurile In câteva minute totul era gata numai Aurel nu era nicăieri. Infine sosi și el. Se scuză încurcat pentru întârziere. (Știți, am avut de adăugat ceva la darea de seamă...) Urcă la catedră Căutând să-și dea vocii cât mai multă asemănare cu cea a tatălui, începu să citească: „...Detașamentul nostru și-a îndeplinit sarcinile de plan la construcții de căsuțe pentru păsări... Deasemenea indicii de economie la combustibil... La petrolul cu care spălăm tabla — adăugă Aurel, văzând că pionierii încep să-l privească nedumeriți și unii chiar să râdă

— Ciudată dare de seamă — șopti Tomuș vecinului său

Aurel continuă netulburat. Inșiră o seamă de cifre și calcule de absențe și întârzieri...

Pionierii îl priveau din ce în ce mai uimiți. Aurel crezu că liniștea din clasă se datorește admirației cu care e ascultat deci continuă

„Detașamentul nostru a terminat în această perioadă și lucrările de construcție a cotețului pentru iepuri, din grădina anexă a școlii noastre și a montat, în grădina aceleeași școli, puieți de înaltă tensiune..."

Hohote de râs sparseră „admirația" clasei și...

...Ce a urmat mai departe să aflăm dintr'un articol apărut a doua zi, la gazeta de perete a unității:

„...Ascultând darea de seamă, făcută de Aurel, am înțeles greșeala ce-am făcut-o, lăsându-l să scrie singur un lucru așa de însemnat. După ce l-am „scuturat", așa, la „înaltă tensiune", l-am poftit să se așeze și să scrie pe scurt și cu cuvinte simple ceeace se va discuta în adunare

Unii au vorbit despre felul cum învață pionierii din detașament, cum îi ajută cei mai buni pe cei rămași în urmă; alții despre gălăgia care se face la ora de matematică. N'am uitat nici de excursiile pe care le-am făcut. Tomuș l-a criticat aspru de tot, pe Aurel, pentru îngâmfarea sa, care nu se potrivește de fel unui conducător. Ivănuț a ținut să se scrie în darea de seamă și despre ariciul pe care l-a adus dela Homorod, pentru colțul viu, dar nu așa cum s'a scris despre iepuri și puieți..

La sfârșit, Aurel a citit ce a scris. Toți am fost de acord că ce-a „scris" acum Aurel, se poate numi dare de seamă"

Șerban VOICU

CHINA NOUĂ

La 1 Octombrie se împlinesc 5 ani dela proclamarea Republicii Populare Chineze. Poporul muncitor al Chinei sărbătoreşte această zi cu bucurie nețărmurită, cu mândria succeselor obținute pe drumul construirii socialismului.

Două surori

Sovietica Uniune în Octombrie s'a născut
Nu cunoaşte 'nalta-i forță piedică de netrecut.
Drumurile omenirii luminează ca un soare,
Ea e sora noastră bună, mai puternică, mai mare.
Fraților, prietenia cât mai mult s'o întărim!

Calea noastră-i luminată de victoriile ei,
Vitejia sa e pildă vitejiei a lor mei.
Mâna republicii mele ea a strâns-o cu gând bun,
Cea dintâi urându-i spornic, noi izbânzi pe noul drum
Fraților, prietenia cât mai mult s'o întărim!

Dela Moscova în China vin prieteni minunați
Hai, degrabă dela dânşii cât mai multe învățați.
Proslăviți-vă prin muncă patria şi-al ei popor.
Dela sora noastră bună, învățați munci cu spor.
Fraților, prietenia cât mai mult s'o întărim!

Invingând duşmane stavili pe pământul nostru drag,
Intăriți-vă prin muncă al izbânzilor şirag.
In familie frățească, pentru veci de-acum se'mbină
Sovietica Uniune cu'ndrăgita noastră China.
Fraților, prietenia cât mai mult s'o întărim!

In româneşte de
Sandu ALEXANDRU

Poporul chinez compune cântece despre marea sa prietenă şi soră, Uniunea Sovietică.

Versurile „Două surori", sunt compuse de doi muncitori din Mukden.

Pornesc la atac — pictură de CO HUN

Infăptuiri mărețe

Rezervoarele uriaşe

La 150 de kilometri spre apus de Oraşul Uhan, se află una din nenumăratele Gospodării Agricole de Stat ale Chinei noi. Cu câțiva ani în urmă, locuitorii de pe aici spuneau: „In regiunea noastră sunt două trei sate; în fiecare sat două trei case şi în fiecare casă doi trei oameni... „Şi nici nu putea să fie altfel, deoarece ținutul era bântuit de secetă.

De curând însă, guvernul Chinei Populare a trimis pe aceste meleaguri 400 cadre de specialişti în agricultură, mii de muncitori, tractoare şi maşini agricole noi. Gospodăria de stat ce s'a întemeiat aici, se întinde pe o suprafață de 880 de km^2. Pentru combaterea secetei, au fost construite două rezervoare uriaşe pentru păstrarea apei, iar acum se lucrează încă două astfel de rezervoare. Numai la construcția unuia singur, lucrează 23.000 de oameni!

Râul fraților

Tzisou, capitala Raionului Autonom al minorității MIAO era în trecut un orăşel de provincie, prăfuit şi sărăcăcios. După eliberare însă, s-a construit aici o clădire monumentală în care se află conducerea populară a raionului, s'au ridicat un spital bine amenajat, o casă de cultură, un cinematograf şi altele. S'au pus deasemeni în funcțiune o centrală electrică, o moară, o fabrică de cherestea şi alte unități industriale. In acest raion în care înainte nu exista aproape nicio şcoală, s'au înființat acum 14 şcoli medii, 1819 şcoli elementare şi un institut pedagogic.

In semn de prietenie între poporul chinez şi minoritatea Miao, un râu care scaldă pământul acestui raion a primit numele de „Siunduhe", ceeace înseamnă „Râul Fraților".

NOTE DE DRUM

Publicăm mai jos, câteva fragmente din însemnările scriitorilor E. Frunză şi V. Em. Galan, făcute cu prilejul unei călătorii în China.

Amintire dela pionierul Hun Tan-hua

de: Eugen FRUNZA

O foaie mică, desprinsă dintr'un carnet şi acoperită cu semne ale scrierii chinezeşti. O păstrez ca amintire dela pionierul Hun Tan-hua. Locuieşte la Şanhai, strada Țân In la nr. 1.045. Frecventează şcoala medie.

Translatorul nostru mi-a tradus conținutul biletului pe care Hun Tan-hua mi l-a dăruit, împreună cu o caldă strângere de mână, într'o seară, la Palatul pionierilor.

„Dragă nene, noi, pionierii chinezi, iubim foarte mult pionierii din țara ta. Am auzit că şi acolo sunt palate ale pionierilor şi poporul luptă pentru pace. Te rog, dacă n'ai timp în seara aceasta să ne povesteşti despre pionierii români, atunci scrie-mi pe adresa alăturată... Te rog să n'o pierzi..."

Te asigur, dragă Hun Tan-hua că nu-ți voi pierde adresa, nici amintirea.

Imi aduc aminte de seara aceea. Sub bolta vastă a marei săli de spectacole din Palatul pionierilor, răsunau cântecele voastre. V'ați agățat de noi ca nişte ciorchini, râzând cu dinții de un alb imaculat. Ne-ați convins până la urmă să ne învârtim în pasul legănat al unui dans chinezesc. La cercul vostru de literatură am ascultat o poezie. Autorul, un tovarăş de-al vostru, are dacă țin bine minte — 10 ani.

„Bunicii noştri au visat o vreme mai frumoasă;

Părinții noştri au cucerit-o cu sângele lor:

Noi sîntem copiii Chinei libere"

Da, a venit vremea când copiii, unui popor de 600 de milioane de oameni se pot numi copiii libertății!

Tânăra Wu Fond-ce, elevă a şcolii tehnice de pe lângă uzina de instrumente de precizie din Karbin, învață să mânuiască strungul.

★ ★

Invitație la Tau Ân-iu

de: V. Em. GALAN

Când s'a apropiat de noi bunicul micului Cui, discuția alunecase spre cel mai îndepărtat capitol cunoscut al istoriei locale; tocmai stabilisem, punând în comun cunoştințele celor doi copii, că satul Lanțiațî are o vechime de cel puțin cinci sute de ani.

...Bunicul lui Cui — un bătrân voinic şi drept, cu mustața căruntă adusă în jos pe o pereche de fălci puternice — m'a salutat înclinându-se după obiceiul chinez vechi, mi-a spus că se numeşte Tau Ân-iu, s'a interesat cu politețe, fără să insiste mai mult decât îi părea că se cuvine, de țara mea, de meseria şi familia mea, de sănătatea părinților mei, apoi m'a întrebat dacă nu cumva nepotul său, Cui, m'a plictisit.

L'am asigurat din toată inima că discuția cu cei doi copii — atât de instruiți şi de vioi — a fost pentru mine nespus de plăcută şi foarte folositoare.

Bătrânul m'a ascultat cu atenție, dar fața i-a rămas severă.

...— E drept: avem nepoți tare buni. Tineretul nostru creşte bine. Cât învață în şcoală copilul află, umblă, vede, aude... — şi dintr'odată, bătrânul îşi schimbă firul gândurilor: Eu spuse, mirându-se parcă el însuşi de ceeace auzea — până la 50 de ani n'am ştiut măcar că sunt chinez, că trăiesc în China şi vorbesc limba chineză! Da, aşa mergea viața, că n'aveai cum să te întrebi dacă eşti ori nu ceva pe lume... Carte nu ştiam. Din sat, până de curând, n'am ieşit decât odată... Eram flăcău şi m'am dus la Mukden. Asta a fost sub gomindan, înainte de a ne ocupa japonezii. La barieră, un polițai mi-a cerut nişte hârtii. Nu ştiu nici azi ce hârtii. M'a plesnit şi m'a vârît în curtea unei mori. S'a târguit cu careva, a primit bani... Parc'ar fi vândut un porc! Mai erau pe-acolo vreo patruzeci de flăcăi. Două luni m'au ținut în moara aceea şi m'au pus să car saci. Zi, noapte, căram saci. Pe urmă am fugit... şi de atunci n'am ieşit din sat decât după eliberare... — şi revenind, trase concluzii: La noi, copiii sunt veseli, avem nepoți tare buni!

Aşa l-am cunoscut pe bătrânul Tau Ân-iu, cel mai bătrân membru al cooperativei din Ianțiațî, venit la arie ca să mă poftească să iau prânzul în casă cu dânsul.

Redacția şi administrația: Bucureşti Piața Scânteii, tel 7 61 00, 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin"